

[Bomholt.]

gerne, faar Adgang til en Arbejdsløsheds-kasse. Hidtil har Arbejdsløshedskasserne ikke kunnet optage dem, da det Arbejde, som de udførte, ikke opfattedes som ordnært Arbejde. Nu har Ministeren fortolket Ordningen saaledes, at Arbejde efter 30 Mill. Kr.s Loven svarer til Arbejde med nedsat Tid i privat Erhvervsliv, og derved er der altsaa banet Vej for, at de unge kan blive Arbejdere paa Linie med andre Arbejdere.

Der har været store Vanskeligheder med dette Ungdomsarbejde hidtil, og det er med Rette, naar Ministeren lader skrive i de led-sagende Bemærkninger, at det ikke har været udnyttet i det Omfang, som man kunde ønske. Jeg tror, en af Vanskelighederne er, at Kommunerne har savnet et Ungdoms-udvalg. I hvilket Udvalg skulde man lade disse Sager ordne? I Markudvalget, Skovudvalget, Vejudvalget eller Socialudvalget? Vi har i hvert Fald i Esbjerg haft vore Tvivl, og der er for nylig i Esbjerg Byraad stillet Forslag om, at vi faar nedsat et særligt Ungdomsudvalg. Jeg tror, det vilde hjælpe betydeligt rundt om i Kommunerne, dersom man nedsatte et specielt Udvalg til at tage sig af disse Opgaver.

Naturligvis har der ogsaa været Vanskeligheder af anden Art; maaske har det været vanskeligt at finde egnet Arbejde, egnede Ledere, egnede Lokaler. Foranstaltningerne har maaske ogsaa, som den højt-ærede Minister bemærker, været for lidt arbejdsprægede, og det er ikke utænkeligt, at den stive Tilskudsordning, som det hedder, har afholdt nogle Kommuner fra at sætte Arbejde i Gang. Maaske har der ogsaa her og der været savnet tilstrækkelig Information, idet det ikke altid er nok at have et Cirkulære til Raadighed; der kræves personligt Samvær og Raadgivning, en Art Konsulentvirksomhed. Men det vil der blive god Lejlighed til under den Ordning, som nu foreslaas, med en Beskæftigelsescentral.

Der har været rettet forskellig Kritik imod de Foranstaltninger, der har været iværksat. Man har sagt om dem, at der mangled Disciplin, og jeg har paa Vælgermøder hørt Betragtninger, som fuldkommen underkendte Betydningen af Foranstaltninger mod Ungdomsarbejdsløsheden, idet der henvistes til de enkelte Eksempler, hvor der har manglet Disciplin. Jeg vil bede Tingets ærede Medlemmer om ogsaa at lægge Mærke til de mange Tilfælde, hvor Foranstaltningerne er lykkedes. Det er en Kendsgerning, at nogle af

vore allerværdifuldeste Pædagoger i de senere Aar har arbejdet paa dette Felt og i Øjeblikket findes inden for dette Felt. Det er nok muligt, at vi i Fremtiden skal have Lederkursus og Lærerkursus for de Lærere, der beskæftiges paa dette Omraade. Det er utænkeligt andet, end at der ogsaa i Fremtiden vil opstaa Vanskeligheder; det er et uhyre vanskeligt Menneskemateriale at arbejde med, og kun den, der kender det af egen Erfaring, ved, hvor hurtigt Vanskeligheder kan opstaa. Alligevel vil jeg bestemt fastholde, at Ungdomsforanstaltningerne ikke skal vurderes ud fra de enkelte Tilfælde, men skal ses som en Helhed. Der er for mig ingen Tvivl om, at det med den Ordning, som nu tilstræbes gennem Beskæftigelsescentralen, nok skal lykkes at faa Orden og Klarhed og nogenlunde Ensartethed i Foranstaltningerne.

Man har saa sagt om det, der her foreslaas, at det er tvungen Arbejdstjeneste. Dertil skal jeg sige, at denne Tjeneste har i hvert Fald ikke noget med social Værnepligt at gøre; der er i dette Lovforslag ikke noget af den nationale Romantik, saaledes som det fra en vis Side har været fremstillet, med en ikke refereret forbistret Hverdag i Følge. Denne Ordning omfatter ikke alle, det er ikke social Værnepligt. Den omfatter ikke de unge Arbejdere, der faar ordinær Understøttelse. Det er en Arbejdsforanstaltning og ikke en Undervisningsforanstaltning, en Arbejdsforanstaltning som Gennemgangsled til almindeligt tariffmæssigt Arbejde. Mange af de Mennesker, som denne Lovgivning tager Sigte paa, savner selv det nødvendige Initiativ, fordi de desværre er Offer for, hvad man med et kort Udtryk kunde kalde Arbejdsløshedspsykose. Jeg spørger derfor, som jeg for et Par Aar siden har spurgt her i Rigsdagen: Er det ikke rimeligt, om vi søger at afløse den umoralske Tvang, som disse Mennesker er udsat for i de elendige Omgivelser, hvori de lever, af en moralsk Tvang? Er det ikke rimeligt nok, at vi overfører dem til andre Forhold, der er under fuld aaben demokratisk Kontrol?

Anvisningen til disse Foranstaltninger skal finde Sted gennem Arbejdsanvisningskontorerne og ikke som hidtil direkte fra Kommunerne, idet Kommunerne dog har Adgang til at snakke med. Ogsaa her sættes et Plus ind, idet man saaledes undgaar, at der opstaa et Vandrerproletariat, som der i Ny og Næ har været Tendens til: unge Mennesker, som gik fra Højskole til Arbejdsløshedsforanstaltninger og tilbage til Højskolen igen, fra den ene